

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของพนักงาน
ทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ ตำบลโนนก่อ อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี
Knowledge related to the safety behavior of wood furniture employee at
Nonkor Sub-district, Sirindhorn District, Ubon Ratchathani Province

ชนิสรา สังขะศรี¹, ชญานนท์ พิมพบุตร²,

นิธิ ประสรา³, ภคิน ไชยช่วย⁴

Chanitsara Sangkhasri¹, Chayanon Pimpabuth²,

Nithi Prassara³, Pakin Chaichuay⁴

บทคัดย่อ

การศึกษาในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงวิเคราะห์ ณ จุดใดจุดหนึ่ง (Cross-sectional Analytical Study Design) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของพนักงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ ตำบลโนนก่อ อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่างเป็นคนงานเฟอร์นิเจอร์ไม้ จำนวน 170 คน ได้มาโดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม และแบบทดสอบ วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยใช้ สถิติเชิงพรรณนา และ Chi-Square Test ผลการศึกษาพบว่า ความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุจากการเจ็บป่วยจากการทำงานการป้องกันและการควบคุมอุบัติเหตุจากการทำงานเฟอร์นิเจอร์ไม้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) ด้านพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของพนักงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้อยู่ในระดับดี ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลจากการทำเฟอร์นิเจอร์ไม้อยู่ในระดับสูง ด้านความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุจากการเจ็บป่วยจากการทำงานการป้องกันและการควบคุมอุบัติเหตุจากการทำงานเฟอร์นิเจอร์ไม้อยู่ในระดับสูง จากผลการศึกษา พบว่า ความรู้ของพนักงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้อยู่ในระดับสูง ดังนั้นควรมีการส่งเสริมให้ความรู้อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอเพื่อให้กลุ่มที่ยังมีความรู้ต่ำมีความรู้เพิ่มมากขึ้นและการมีความรู้ที่สูงย่อมส่งผลให้คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้มีพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยที่ดี

คำสำคัญ: ความรู้, พฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัย, คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้

¹ วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี

oummtutd@gmail.com 092-167-7679

Abstract

The objective of this Cross-sectional Analytical Study Design research was to study knowledge related to the safety behavior of wood furniture employee at Nonkor Sub-district, Sirindhorn District, Ubon Ratchathani Province, samples of 170 wood furniture employee were chosen by simple random sampling. The instrument used for data collection was the questionnaire constructed by the researcher. Data were analyzed by using percentage, mean and standard deviation, Chi-square. The results of the study were as following; the knowledge that had significantly related to safety behavior of wood furniture. The safety behaviors of wood furniture were at the good level. The uses of personal protective equipment were at the high level. The knowledge was at the high level. So there should be promoting knowledge continuously. The group also had low knowledge. With increased knowledge. The knowledge that affects the wood furniture workers with a good safety behavior.

Keywords: Knowledge, safety behavior, wood furniture employee

บทนำ

ในปัจจุบันประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาประเทศหนึ่ง โดยมีการพัฒนางานด้านอุตสาหกรรมขึ้นจำนวนมาก และปัจจุบันประเทศไทยมีจำนวนโรงงานเฟอร์นิเจอร์ไม้ทั้งสิ้น 6,482 โรงงาน (สถิติกรมโรงงานอุตสาหกรรม, 2556) จากสถิติพบว่าตั้งแต่ปี พ.ศ.2552-2556 มีผู้ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องมาจากการทำงานทั่วประเทศเป็นจำนวนมากและมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปีซึ่งในปี พ.ศ. 2555 มีผู้ประสบอุบัติเหตุเนื่องมาจากการทำงานรวมทั้งสิ้น จำนวน 131,826 คน และข้อมูลในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2556 มีผู้ประสบอุบัติเหตุเนื่องมาจากการทำงานรวมทั้งสิ้นจำนวน 111,894 คน แบ่งเป็นจำนวนผู้เสียชีวิต 635 คน ทุพพลภาพ 28 คน สูญเสียอวัยวะบางส่วน 3,036 คน ทำงานไม่ได้ชั่วคราว 76,776 คน และยังมีผู้ประสบอันตรายอีกจำนวนมากที่ยังไม่ได้มาแจ้งกับกรมแรงงาน (กองเงินทดแทน, 2556) ปัญหาการเกิดอุบัติเหตุและการเจ็บป่วยไม่ได้ส่งผลกระทบต่อลูกจ้างหรือครอบครัวเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อนายจ้างรัฐบาลและประชาชนอันเป็นอุปสรรคในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติโดยส่วนรวม (เอกสารการสอนชุดวิชา อาชีวอนามัย, 2538:42)

จากข้อมูลรายงานผู้ป่วยนอก 21 กลุ่มโรค (รง..504) จากวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ 2557-2530 กันยายน พ.ศ 2558 พบว่า สาเหตุการเจ็บป่วย 5 อันดับโรค มีดังนี้ อันดับที่ 1 โรคระบบหายใจ อันดับ ที่ 2 โรคระบบย่อยอาหาร รวมโรคในช่องปาก อันดับที่ 3 โรคระบบกล้ามเนื้อ อันดับที่ 4 โรค ผิวหนังและเนื้อเยื่อใต้ผิวหนัง อันดับที่ 5 อุบัติเหตุรวมทุกสาเหตุ (โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล แก่งศรีโคตร, 2559) จากข้อมูลรายงาน พบว่า สาเหตุการเจ็บป่วย 5 อันดับโรคนี้มีสาเหตุมาจาก พฤติกรรมการทำงาน ซึ่งในพื้นที่บ้านบากชุม และบ้านห้วยเตือ ตำบลโนนก่อ อำเภอสิรินธร จังหวัด อุบลราชธานี นี้ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพทำเฟอร์นิเจอร์ไม้และทำเป็นวิสาหกิจชุมชน ทำให้ ประชาชนกลุ่มนี้เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุและการเจ็บป่วยจากการประกอบอาชีพทำเฟอร์นิเจอร์ ไม้ ซึ่งสาเหตุมาจากลักษณะการทำงานทำให้คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ต้องเผชิญกับฝุ่นละออง สารเคมี ทำให้เกิดการระคายเคืองต่อระบบหายใจและผิวหนัง เนื่องจากขั้นตอนในการทำงาน ประกอบไปด้วยการไส ตัด เจาะไม้ การทาสี การทาแลคเกอร์ เป็นต้น อีกทั้งในการทำงานต้อง เผชิญกับบรรยากาศการทำงานที่เป็นพิษภัยจนเป็นสาเหตุทำให้สุขภาพอนามัยเสื่อมโทรมจน เจ็บป่วยเป็นโรค หรือพิการ (กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, 2553)

พฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของบุคคลแตกต่างกันขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างรวม ไปถึงปัจจัยด้านความรู้ซึ่งจากการศึกษาของกาญจนา พุทธานรัักษ์ (2539) พบว่าความรู้มี ความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน แต่การศึกษาของสมถวิล เมืองพระ (2537) พบว่า ความรู้เกี่ยวกับอุบัติเหตุจากการทำงานและการป้องกันอุบัติเหตุจากการ ทำงานไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอนามัยของคนงานในระดับปฏิบัติการ จากการทบทวน วรรณกรรม จะเห็นได้ว่า ปัจจัยด้านความรู้ยังไม่มีความชัดเจนทำให้ยังไม่ทราบแน่ชัดว่าปัจจัยใด ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะศึกษาในเรื่องนี้ เพื่อให้ คนงานเฟอร์นิเจอร์ไม้ในพื้นที่ตำบลโนนก่อ อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี มีพฤติกรรมการ ทำงานที่ปลอดภัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของคนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ ตำบลโนนก่อ อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี
2. เพื่อศึกษาการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลของคนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ ตำบลโนนก่อ อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของ
คนงานท่าเฟอร์นิเจอร์ไม้ ตำบลโนนก่อ อำเภอสิรินคร จังหวัดอุบลราชธานี

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงวิเคราะห์ ณ จุดใดจุดหนึ่ง (Cross-sectional Analytical Study Design)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

กำหนดขนาดของตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ใช้สูตรของเครจซ์และมอร์แกน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นคนงานเฟอร์นิเจอร์ไม้ บ้านบากชุมและบ้านห้วยเตื่อ ตำบลโนนก่อ อำเภอสิรินคร จังหวัดอุบลราชธานี เพื่อป้องกันความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้เพิ่มขนาดตัวอย่าง 10% จึงได้ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ทั้งสิ้น จำนวน 170 คนจากประชากรจำนวน 267 คน โดยจะทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) มีสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างดังนี้ บ้านบากชุมมีจำนวนประชากร 127 คน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 81 คน บ้านห้วยเตื่อมีจำนวนประชากร 140 คน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 89 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ผ่านการตรวจคุณภาพเครื่องมือ ความตรงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านได้ค่า IOC เท่ากับ 0.6 จากนั้นนำไปทดลองใช้กับคนงานท่าเฟอร์นิเจอร์ไม้ บ้านหินสูง ตำบลช่องเม็ก อำเภอสิรินคร จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับประชากร จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบไปด้วย แบบสอบถามและแบบทดสอบ แบ่งออกเป็น 4 ตอน โดยมีการปรับปรุงใช้แบบสอบถามของ ธรรมรักษ์ ศรีมารุต (2555) ปรัชญา ไชยอินคำ (2556) และ พรทิพย์ แก้วจันทร์ (2548)

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปลักษณะคำถามเป็นแบบมีตัวเลือกให้ตอบ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ การเจ็บป่วยจากการทำงานการป้องกันและการควบคุมอุบัติเหตุจากการทำงานเฟอร์นิเจอร์ไม้โดยเลือกตอบถูกและผิด (KR-20 เท่ากับ 0.813)

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า Rating scale (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ 0.804)

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า Rating scale (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ 0.831)

งานวิจัยนี้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี (หมายเลขใบรับรอง S007/2559)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลวิจัยในเดือนตุลาคม – พฤศจิกายน 2559 โดยมีการขออนุญาตผู้ใหญ่บ้านบ้านบากชุมและบ้านห้วยเตี๋ยเพื่อขอเก็บรวบรวมข้อมูล จากนั้นผู้วิจัยและอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านที่ผ่านการอบรมเกี่ยวกับรายละเอียดแบบสอบถามแล้วดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ข้อมูลจากคนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ในเขตบ้านบากชุม และบ้านห้วยเตี๋ย ตำบลโนนก่อ อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 170 คน โดยใช้แบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำแบบสอบถามและแบบทดสอบที่ได้เก็บจากกลุ่มตัวอย่างดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการคำนวณ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ลักษณะส่วนบุคคล ความรู้ พฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัย การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล วิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาด้วยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุการเจ็บป่วยจากการทำงานการป้องกันและการควบคุมอุบัติเหตุจากการทำงานกับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยวิเคราะห์โดยใช้ สถิติไคสแควร์ (Chi-square)

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของตัวอย่าง ตัวอย่างเป็นเพศชาย ร้อยละ 76.47 อายุค่าเฉลี่ย 37.26 ปี อายุต่ำสุด 18 ปี สูงสุด 72 ปี จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา ร้อยละ 53.53 หน้าที่ในการปฏิบัติงาน พบว่า คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้มีหน้าที่ เลื่อยไม้ ซอยไม้ ร้อยละ 90.00 และรองลงมาคือไสไม้ด้วยกบไฟฟ้า ร้อยละ 88.20 ประวัติการเจ็บป่วยด้วยระบบทางเดินหายใจ พบว่า คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ไม่เคยเจ็บป่วย ร้อยละ 99.41 ประวัติการได้รับอุบัติเหตุในรอบ 1 เดือน พบว่าไม่เคยได้รับอุบัติเหตุ ร้อยละ 98.82 และไม่เคยได้รับการอบรมความรู้เกี่ยวกับการทำงานที่ปลอดภัย ร้อยละ 99.41 คน งานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้มีอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล คือ มีถุงมือร้อยละ 90.00 รองลงมาคือหน้ากากอนามัย ร้อยละ 78.24 แว่นตานิรภัย ร้อยละ 34.12 รองเท้าหุ้มเหล็กร้อยละ 30.59 และ Ear Plugs ร้อยละ 5.29

ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุการเจ็บป่วยจากการทำงานการป้องกันและการควบคุมอุบัติเหตุจากการทำงานเฟอร์นิเจอร์ไม้

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุการเจ็บป่วยจากการทำงานการป้องกันและการควบคุมอุบัติเหตุจากการทำงานเฟอร์นิเจอร์ไม้ (n=170)

รายการ	ตอบถูก	
	จำนวน (คน)	(ร้อยละ)
1.การทำงานในสถานที่ ที่มีเสียงดังมาก ๆ เป็นเวลานานเมื่อหยุดอาชีพนี้หรือเลิกทำงานไปแล้วหูจะตึง	148	87.1
2.ณ จุดที่ทำงานหากมีแสงสว่างไม่เพียงพอจะทำให้เกิดอุบัติเหตุขณะทำงานได้	168	98.8
3.การเร่งรีบเป็นสาเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงานได้	170	100
4.การป้องกันอุบัติเหตุและโรคจากการทำงานที่ดีที่สุด คือ การป้องกันที่เครื่องจักร สิ่งแวดล้อมและตัวผู้ปฏิบัติงาน	162	95.3
5.การสูดดมกลิ่นของแลคเกอร์หรือสีสำหรับทาไม้ <u>ไม่</u> เป็นอันตรายทำให้ร่างกายสดชื่น	147	86.5
6.ในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุขณะปฏิบัติงาน ต้องหยุดทำงานนั้นๆทันที	166	97.6
7.การใช้โปสเตอร์หรือป้ายเตือนไม่มีส่วนในการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงาน	100	58.8
8.การใส่แว่นกรองแสงใช้ป้องกันรังสีที่เกิดจากแสงงานเชื่อมโลหะ	118	69.4
9.สารไวไฟเช่นทินเนอร์หรือแลคเกอร์ต้องแยกเก็บไว้เป็นสัดส่วนโดยมีป้ายเตือนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน	164	96.5
10.คนงานต้องเข้ารับการตรวจสุขภาพร่างกายประจำปีเพื่อเฝ้าระวังโรคที่เกิดจากการทำงาน	164	96.5
11.ในการปฏิบัติงานควรเลือกใช้เครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้ได้ถนัดทั้งมือซ้ายและมือขวา	121	71.2
12.ความสั่นสะเทือนอาจทำให้กล้ามเนื้อเป็นอัมพาตหรือทำให้อวัยวะบางส่วนลีบได้	145	85.3
13.ขณะยกหรือวางของที่มีน้ำหนักมากควรย่อตัวลงเพื่อจะได้ไม่เป็นอันตรายต่อกล้ามเนื้อและกระดูกสันหลัง	164	96.5
14.สารเคมีเข้าสู่ร่างกายได้ 3 ทาง คือ การหายใจ ทางผิวหนัง การกิน	156	91.8
15.ต้องไม่วางวัตถุไวไฟอยู่ใกล้เตาไฟ หม้อน้ำ ท่อไอน้ำ หรือบริเวณที่อาจเกิดประกายไฟ	164	96.5

16.การใช้ที่อุดหูหรือหน้ากากทุกครั้งเมื่อมีการตัดเลื่อยหรือไสไม้เป็นการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงาน	125	73.3
17.อุบัติเหตุจากการทำงานสามารถป้องกันได้	164	96.5
18.เสียงดังจากการเลื่อยไม้ไสไม้เป็นอันตรายต่อหู	164	96.5
19.การทำงานในที่ที่มีฝุ่นละอองมากๆไม่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุ	133	78.2
20.การเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานทำให้เสียเวลาและสูญเสียทางเศรษฐกิจ	132	77.6
21.เมื่อทำงานบ่อยๆจนเกิดความเคยชินจะ ไม่ ทำให้เกิดอุบัติเหตุ	145	85.3

จากการตารางที่ 1 พบว่า ความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุการเจ็บป่วยจากการทำงาน การป้องกันและการควบคุมอุบัติเหตุจากการทำงานเฟอร์นิเจอร์ไม้ พบว่า คนงานมีความรู้เรื่อง การเร่งรีบเป็นสาเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงาน ร้อยละ 100 ณ จุดที่ทำงานหากมีแสงสว่างไม่เพียงพอจะทำให้เกิดอุบัติเหตุขณะทำงาน ร้อยละ 98.80 ในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุขณะปฏิบัติงาน ต้องหยุดทำงานนั้นๆ ทันที ร้อยละ 97.60 สารไวไฟเช่นทินเนอร์หรือแลคเกอร์ต้องแยกเก็บไว้เป็นส่วน ส่วน โดยมีป้ายเตือนอันตรายเพื่อป้องกันอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน ร้อยละ 96.50 ขณะยกหรือวางของที่มีน้ำหนักมากควรย่อตัวลงเพื่อจะได้ไม่เป็นอันตรายต่อกล้ามเนื้อและกระดูกสันหลัง ร้อยละ 96.50

ตารางที่ 2 ระดับความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุการเจ็บป่วยจากการทำงานการป้องกันและการควบคุมอุบัติเหตุจากการทำงานเฟอร์นิเจอร์ไม้ (n=170)

ระดับความรู้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความรู้		
ระดับต่ำ (0-7 คะแนน)	11	6.47
ระดับปานกลาง (8-14 คะแนน)	13	7.65
ระดับสูง (15-21 คะแนน)	146	85.88
Mean = 17.02 S.D. = 3.44 Min = 6 Max = 21		

จากตารางที่ 2 พบว่า คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้มีคะแนนความรู้เฉลี่ย 17.02 คะแนน และได้คะแนนสูงสุด 21 คะแนน ได้คะแนนต่ำสุด 6 คะแนน ระดับความรู้อยู่ในระดับสูง ร้อยละ 85.88 ระดับปานกลาง ร้อยละ 7.65 และระดับต่ำ ร้อยละ 6.47

ส่วนที่ 3 การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลจากการทำเฟอร์นิเจอร์ไม้
ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลจากการทำเฟอร์นิเจอร์ไม้
 (n=170)

อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	ปฏิบัติมากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติมาก จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติน้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติน้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)
1.ท่านตรวจสอบสภาพของอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลเช่น หน้ากากอนามัย ถุงมือ แวนตา รองเท้านิรภัย ฯลฯ ทุกครั้งก่อนนำมาใช้งาน	131 (77.1)	35 (20.6)	2 (1.2)	1 (0.6)	1 (0.6)
2.เมื่ออุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล เช่น หน้ากากอนามัย ถุงมือ แวนตา รองเท้านิรภัย ฯลฯ ชำรุดท่านจะเปลี่ยนหรือซ่อมแซมก่อนนำมาใช้	124 (72.9)	43 (25.3)	1 (0.6)	2 (1.2)	-
3.ขณะปฏิบัติงานท่านใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลเหมาะสมกับประเภทงานที่ท่านทำ	111 (65.3)	45 (26.5)	12 (7.1)	2 (1.2)	-
4.ขณะปฏิบัติงานท่านใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลขนาดเหมาะสมกับตัวท่านไม่ใหญ่หรือเล็กเกินไป	117 (68.8)	34 (20.0)	10 (5.9)	9 (5.3)	-
5.ท่านศึกษาข้อมูลวิธีการใช้งานของอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลก่อนนำมาใช้งาน เช่น อ่านคู่มือการใช้งานก่อนนำมาใช้	140 (82.4)	25 (14.7)	5 (2.9)	-	-
6.ท่านสวมใส่หน้ากากอนามัยปิดจมูกเมื่อต้องทำงานที่ต้องเผชิญกับฝุ่นและสารเคมี	122 (71.8)	29 (17.1)	7 (4.1)	6 (3.5)	6 (3.5)
7.ท่านสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันตา เช่น แวนตานิรภัย ขณะปฏิบัติงานเพื่อป้องกันเศษไม้หรือสารเคมีเข้าสู่ดวงตา	71 (41.8)	25 (14.7)	9 (5.3)	24 (14.1)	41 (24.1)
8.ขณะปฏิบัติงานที่ต้องจับของหนักและแข็ง หรือมีคม ท่านสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันนิ้วมือและแขน เช่น ถุงมือ	61 (35.9)	72 (42.4)	17 (10.0)	10 (5.9)	10 (5.9)
9.ท่านสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันเท้า เช่น รองเท้านิรภัย ขณะปฏิบัติงานเพื่อป้องกันไม้ตกกระแทกเท้า และป้องกันไฟฟ้า สารเคมี	51 (30.0)	23 (13.5)	10 (5.9)	16 (9.4)	70 (41.2)
10.ท่านสวมใส่อุปกรณ์ป้องกัน หู เช่น Ear Plugs ขณะปฏิบัติงานที่มีเสียงดัง	13 (7.6)	48 (28.2)	10 (5.9)	5 (2.9)	94 (55.3)
11.ท่านเลือกใช้อุปกรณ์ที่มีประสิทธิภาพสูง ในการป้องกันอันตราย และมีความทนทาน	111 (65.3)	34 (20.0)	17 (10.0)	1 (0.6)	7 (4.1)
12.ท่านเลือกขนาดหน้ากากอนามัยให้เหมาะสม เพื่อไม่ให้มีช่องว่างระหว่างหน้า และขอบหน้ากาก	71 (41.8)	74 (43.5)	17 (10.0)	4 (2.4)	4 (2.4)

อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	ปฏิบัติ มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติ มาก จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติ ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติ น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติ น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)
13.ขณะปฏิบัติงานท่านถอดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลออก เนื่องจากมีความเกะกะ และน่ารำคาญ	24 (14.1)	24 (14.1)	63 (37.1)	37 (21.8)	22 (12.9)
14.ท่านไม่ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลร่วมกับคนอื่น	66 (38.8)	69 (40.6)	20 (11.8)	10 (5.9)	5 (2.9)
15.ท่านได้รับการฝึกอบรมวิธีการใช้ วิธีการซ่อมบำรุงดูแลรักษาอย่างถูกต้อง	82 (48.2)	72 (42.4)	12 (7.1)	3 (1.8)	1 (0.6)

จากตารางที่ 3 พบว่า คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ ปฏิบัติมากที่สุดคือ ท่านศึกษาข้อมูลวิธีการใช้งานของอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลก่อนนำมาใช้งาน เช่น อ่านคู่มือการใช้งานก่อนนำมาใช้ ร้อยละ 82.42 ท่านตรวจสอบสภาพของอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลเช่น หน้ากากอนามัย ถุงมือ แวนตา รองเท้านิรภัย ฯลฯ ทุกครั้งก่อนนำมาใช้งาน ร้อยละ 77.10 เมื่อใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล เช่น หน้ากากอนามัย ถุงมือ แวนตา รองเท้านิรภัย ฯลฯ ชำรุดท่านจะเปลี่ยนหรือซ่อมแซมก่อนนำมาใช้ ร้อยละ 72.91

ตารางที่ 4 ระดับการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลจากการทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ (n=170)

ระดับความรู้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล		
ระดับต่ำ (0-25 คะแนน)	15	8.82
ระดับปานกลาง (26-50 คะแนน)	19	11.18
ระดับสูง (51-75 คะแนน)	136	80.00
Mean= 55.59 S.D.= 13.47 Min= 19 Max=75		

จากตารางที่ 4 พบว่า คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้มีการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลเฉลี่ย 55.59 คะแนน และได้คะแนนสูงสุด 75 คะแนน ได้คะแนนต่ำสุด 19 คะแนน ระดับการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 80.00 ระดับปานกลาง ร้อยละ 11.18 และระดับต่ำ ร้อยละ 8.82

ส่วนที่ 4 พฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของคณงานท่าเฟอร์นิเจอร์ไม้

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของคณงานท่าเฟอร์นิเจอร์ไม้

(n=170)

พฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัย	ปฏิบัติ มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติ มาก จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติ ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติ น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติ น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)
1.ท่านไม่ทำงานเมื่อรู้สึกว่าคุณภาพร่างกายของท่านไม่พร้อม ต่อการทำงาน เช่น ไม่สบาย เมาสุรา เป็นต้น	137 (80.6)	13 (7.6)	5 (2.9)	2 (1.2)	13 (7.6)
2.ท่านดูแลรักษาความสะอาดโรงงานทุกครั้งที่คุณปฏิบัติงาน เสร็จสิ้น	144 (84.7)	13 (7.6)	13 (7.6)	-	-
3.ท่านไม่หยอกล้อกับเพื่อนร่วมงานในขณะที่ทำงาน	91 (53.5)	70 (41.2)	4 (2.4)	2 (1.2)	3 (1.8)
4.ท่านได้สำรวจความพร้อมของเครื่องจักรและอุปกรณ์ ก่อนทำงาน	110 (64.7)	58 (34.1)	2 (1.2)	-	-
5.ท่านใช้เครื่องมือที่ปลอดภัยขณะปฏิบัติงาน	108 (63.5)	15 (8.8)	18 (10.6)	11 (6.5)	18 (10.6)
6.ท่านได้พักผ่อนและให้คำแนะนำเพื่อนร่วมงานเมื่อเขา ละเลยไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนในการทำงาน	100 (58.8)	59 (34.7)	11 (6.5)	-	-
7.ท่านพักผ่อนเพียงพอก่อนการเข้าปฏิบัติงาน	116 (68.2)	51 (30.0)	1 (0.6)	2 (1.2)	-
8.ท่านทำงานทุกครั้งด้วยความระมัดระวังไม่ประมาท	91 (53.5)	70 (41.2)	4 (2.4)	2 (1.2)	3 (1.8)
9.ท่านจัดเก็บเครื่องมือ อุปกรณ์ที่มีคมมีอันตรายไว้ในที่ เก็บที่ปลอดภัยเมื่อใช้งานเสร็จ	110 (64.7)	58 (34.1)	2 (1.2)	-	-
10.ก่อนใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าท่านตรวจสอบบริเวณรอยต่อหรือ ข้อต่อต่างๆว่าแน่นดีหรือไม่ ถ้าหลวมอาจเกิดประกายไฟ หรือความร้อนซึ่งจะเป็นสาเหตุให้เกิดเพลิงไหม้ได้	108 (63.5)	15 (8.8)	18 (10.6)	11 (6.5)	18 (10.6)
11.ท่านใช้เครื่องมือช่วยในกรณีที่ต้องยกของหนักเกินกำลัง เช่น ลูกรอก	150 (88.2)	20 (11.8)	-	-	-
12.ท่านปฏิบัติงานในที่ที่มีอากาศถ่ายเทสะดวก	69 (40.6)	99 (58.2)	1 (0.6)	-	1 (0.6)
13.ท่านทำงานเกินระยะเวลา 8 ชั่วโมงหรือทำงาน ล่วงเวลา เพื่อให้งานเสร็จตามกำหนด	55 (32.4)	99 (58.2)	8 (4.7)	5 (2.9)	3 (1.8)
14.ท่านสูบบุหรี่ขณะปฏิบัติงาน	124 (72.9)	15 (8.8)	6 (3.5)	9 (5.3)	16 (9.4)

ตารางที่ 5 (ต่อ) จำนวนและร้อยละพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของคณานพำเฟอร์นิเจอร์ไม้

(n=170)

พฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัย	ปฏิบัติ มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติ มาก จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติ ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติ น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปฏิบัติ น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)
15.การวางเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ตามความสะดวก ในการหยิบใช้งานของตนเอง	46 (27.1)	18 (10.6)	14 (8.2)	21 (12.4)	71 (41.8)
16.ท่านแต่งกายรัดกุมและเหมาะสมขณะปฏิบัติงาน	120 (70.6)	42 (24.7)	7 (4.1)	-	1 (0.6)
17.การใช้ยาหรือเครื่องมือชูกำลังต่างๆ เพื่อให้สามารถ ทำงานได้นานโดยไม่เมื่อยล้า	117 (68.8)	11 (6.5)	11 (6.5)	11 (6.5)	20 (11.8)
18.ท่านไม่ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายเพราะราคาแพงและ ร้อนอบอ้าว	107 (62.9)	18 (10.6)	21 (12.4)	11 (6.5)	13 (7.6)
19.ถ้าต้องทำงานหรืออยู่ใกล้เครื่องจักรท่านจะระวังตัว มากขึ้น	53 (31.2)	95 (55.9)	14 (8.2)	4 (2.4)	4 (2.4)
20.ท่านคุยโทรศัพท์ขณะปฏิบัติงาน	111 (65.3)	27 (15.9)	10 (5.9)	10 (5.9)	12 (7.1)

จากตารางที่ 5 พบว่า พฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของคณานพำเฟอร์นิเจอร์ไม้ ปฏิบัติมากที่สุด คือ ท่านใช้เครื่องมือช่วยในกรณีที่ต้องยกของหนักเกินกำลัง เช่น ลูกรถ ร้อยละ 88.20 ท่านดูแลรักษาความสะอาดโรงงานทุกครั้งที่ปฏิบัติงานเสร็จสิ้น ร้อยละ 84.70 ท่านไม่ทำงานเมื่อรู้สึกว่าคุณภาพร่างกายของท่านไม่พร้อมต่อการทำงาน เช่น ไม่สบาย เมาสุรา เป็นต้น ร้อยละ 80.60

ตารางที่ 6 ระดับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของคณานพำเฟอร์นิเจอร์ไม้ (n=170)

ระดับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของคณานพำเฟอร์นิเจอร์ไม้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
พฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัย		
ระดับต่ำ (0-33 คะแนน)	9	5.29
ระดับปานกลาง (34-67 คะแนน)	12	7.06
ระดับดี (68-100 คะแนน)	149	87.65
Mean=83.18 S.D.=15.97 Min=28 Max=100		

จากตารางที่ 6 พบว่า คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม่มีพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยเฉลี่ย 83.18 คะแนน และตอบแบบสอบถามพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยได้คะแนนสูงสุด 100 คะแนน ได้คะแนนต่ำสุด 28 คะแนน ระดับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 87.65 มีพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 7.06 และมีพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยอยู่ในระดับต่ำ ร้อยละ 5.29

ส่วนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ การเจ็บป่วยจากการทำงาน การป้องกันการควบคุมอุบัติเหตุจากการทำงาน และ อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของคนงาน ทำเฟอร์นิเจอร์ไม้

ตารางที่ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ การเจ็บป่วยจากการทำงาน การป้องกันการควบคุมอุบัติเหตุจากการทำงาน และ อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของคนงาน ทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ (n=170)

ระดับความรู้	พฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัย				χ^2	p-value
	ระดับต่ำ	ระดับปานกลาง	ระดับดี	รวม		
	จำนวน (%)	จำนวน (%)	จำนวน (%)	รวม (n=170)		
ระดับต่ำ	9(5.30)	0(0.00)	2(1.20)	11(6.50)	56.456	0.000*
ระดับปานกลาง	0(0.00)	2(1.20)	11(6.50)	13(7.60)		
ระดับสูง	0(0.00)	10(5.90)	136(80.00)	146(85.90)		
รวม	9(5.30)	12(7.10)	149(87.60)	170(100)		

*Fisher's Exact test

จากตารางที่ 7 พบว่า ความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ การเจ็บป่วยจากการทำงาน การป้องกันและการควบคุมอุบัติเหตุจากการทำงาน เฟอร์นิเจอร์ไม้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (<0.001) จึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 1

สรุปและอภิปรายผล

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของคนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า

ด้านพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของคนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ พบว่าระดับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยอยู่ในระดับดี ร้อยละ 87.65 คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ส่วนใหญ่จัดเก็บเครื่องมือ อุปกรณ์ที่มีคมมีอันตรายไว้ในที่เก็บที่ปลอดภัยเมื่อใช้งานเสร็จ และใช้เครื่องมือช่วยในกรณีที่ต้องยกของหนักเกินกำลังเช่นลูกรอก ก่อนใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าท่านตรวจสอบบริเวณรอยต่อหรือข้อต่อต่างๆ ว่าแน่นดีถ้าหลวมอาจเกิดประกายไฟหรือความร้อนซึ่งจะเป็นสาเหตุให้เกิดเพลิงไหม้ได้ พฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยอยู่ในระดับดี เนื่องจากในพื้นที่บ้านบากชุมและบ้านห้วยเตือ มีเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานสาธารณสุขเข้ามาตรวจสอบและประเมินความเสี่ยง พร้อมทั้งตรวจสุขภาพประจำปี ให้กับคนงานในสถานประกอบการณวิสาหกิจชุมชนทำเฟอร์นิเจอร์ไม้เป็นประจำทุกปีทำให้คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้มีการปฏิบัติตัวที่ดีและปฏิบัติงานเกิดความเคยชินจึงมีพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยในระดับดี และมีความสอดคล้องกับการศึกษาของภัทรทิยา กิจจิ๋ว (2551) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลพฤติกรรมกำบังกันอุบัติเหตุจากการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตอาหารและเครื่องดื่มเขตอำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม พบว่าพฤติกรรมกำบังกันอุบัติเหตุจากการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิตอยู่ในระดับดีมาก โดยพนักงานฝ่ายผลิตมีการตรวจสอบเครื่องมือก่อนลงมือทำงาน และความพร้อมของเครื่องจักรก่อนทำงานทุกครั้ง อีกทั้งพนักงานฝ่ายผลิตได้ปฏิบัติตามขั้นตอนการทำงานอย่างเคร่งครัดและปฏิบัติตามกฎระเบียบที่โรงงานได้กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด และสอดคล้องการศึกษาของพรรณิ ธนาพล (2547) ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพของผู้ใช้แรงงานในโรงงานเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา ในอำเภอแกลง จังหวัดระยอง พบว่าผู้ใช้แรงงานมีพฤติกรรมสุขภาพอยู่ในระดับสูง แสดงว่าผู้ใช้แรงงานมีพฤติกรรมกำบังกันที่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ ที่เป็นเช่นนี้เพราะโรงงานมีกฎ ระเบียบ และกติกาส่งเสริมให้โรงงานที่ผู้ใช้แรงงานจะต้องปฏิบัติตามเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง และยังมีการพัฒนาการทำงาน เช่น มีการนำเอาหลัก 5 ส. มาดำเนินการภายในโรงงาน มีการณรงค์ใช้ผ้าปิดปากปิดจมูกอีกด้วย

ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลจากการทำเฟอร์นิเจอร์ไม้พบว่า การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 80.00 คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ศึกษาข้อมูลวิธีการใช้งานของอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลก่อนนำมาใช้งาน เช่น อ่านคู่มือการใช้งานและตรวจสอบสภาพของอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทุกครั้งก่อนนำมาใช้เมื่ออุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลชำรุดจะเปลี่ยนหรือซ่อมแซมก่อน คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้มีการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลระดับสูง เนื่องจากคนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ไม่ได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดอุบลราชธานี ได้แก่ หน้ากาก

อนามัยและรองเท่านั้นภัย อีกทั้งยังได้รับคำแนะนำ เกี่ยวกับประโยชน์ วิธีการใช้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุข และมีการรณรงค์ให้ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลขณะทำงาน เนื่องจากในปี พ.ศ.2557 มีคนงานป่วยเป็นโรคในระบบทางเดินหายใจเป็นจำนวนมาก (โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลแก่งศรีโคตร, 2559) จึงมีการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลเพื่อป้องกันอุบัติเหตุและการเจ็บป่วยที่เกิดจากการทำงาน และมีความสอดคล้องกับการศึกษาของเอกรินทร์ พงคจิตติพา (2547) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยในการทำงาน กรณีศึกษา บริษัท โรห์มแอนด์เฮาส์ เคมิคอล ประเทศไทย จำกัด พบว่า การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอย่างปลอดภัย และด้านสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงานอยู่ในระดับสูง และส่งผลให้พฤติกรรมด้านความปลอดภัยในการทำงานสูงไปด้วย

ด้านความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุการเจ็บป่วยจากการทำงานการป้องกันและการควบคุมอุบัติเหตุจากการทำงานเฟอร์นิเจอร์ไม้ พบว่าระดับความรู้อยู่ในระดับสูง ร้อยละ 85.88 คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ส่วนใหญ่มีความรู้เรื่อง การเร่งรีบเป็นสาเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงาน ณ จุดที่ทำงานหากมีแสงสว่างไม่เพียงพอจะทำให้เกิดอุบัติเหตุขณะทำงาน ในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุขณะปฏิบัติงาน ต้องหยุดทำงานนั้นๆ ทันที สารไวไฟเช่นทินเนอร์หรือ แลคเกอร์ ต้องแยกเก็บไว้เป็นสัดส่วนโดยมีป้ายเตือนอันตรายเพื่อป้องกันอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน ขณะยกหรือวางของที่มีน้ำหนักมากควรย่อตัวลงเพื่อจะได้ไม่เป็นอันตรายต่อกล้ามเนื้อและกระดูกสันหลัง คนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้มีความรู้ในระดับสูง เนื่องจากมีเจ้าหน้าที่สาธารณสุขจากสำนักงานสาธารณสุข จังหวัดอุบลราชธานีเข้ามาอบรมให้ความรู้กับคนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้เป็นประจำทุกปี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของนินนาท (2547) ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานของผู้ใช้แรงงานก่อสร้างในบริษัทรับเหมาในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่าผู้ใช้แรงงานมีความรู้ในระดับสูง ผู้ใช้แรงงานรู้ว่าเมื่อทำงานในที่สูงจะต้องเตรียมอุปกรณ์ป้องกันการพลัดตก รู้ว่าเมื่อมีการเปลี่ยนงานควรมีการเรียนรู้งานนั้นให้ดีก่อนลงมือปฏิบัติ และรู้ว่าการตรวจสอบเครื่องมือก่อนการทำงานสามารถช่วยป้องกันการเกิดอุบัติเหตุได้

ความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุการเจ็บป่วยจากการทำงานการป้องกันและการควบคุมอุบัติเหตุจากการทำงานเฟอร์นิเจอร์ไม้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (<0.001) ผลการศึกษาเป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกวิษัตา อภิชนาดล (2546) ที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานของคนงานโรงงานทำเฟอร์นิเจอร์พื้นที่เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร

พบว่าความรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของภทรทิยา กิจจิร (2551) ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตอาหารและเครื่องดื่ม เขตอำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม พบว่าความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การที่ความรู้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยอาจเนื่องมาจาก ในพื้นที่บ้านบากชุม และบ้านห้วยเตือ มีเจ้าหน้าที่สาธารณสุขจากสำนักงานสาธารณสุข จังหวัดอุบลราชธานีเข้ามาอบรมให้ความรู้กับคนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้เมื่อปี พ.ศ.2557และปีพ.ศ. 2558 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของนินนาท อ่อนหวาน (2547) ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานของผู้ใช้แรงงานก่อสร้างในบริษัทรับเหมาในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่าผู้ใช้แรงงานมีความรู้อยู่ในระดับสูง ผู้ใช้แรงงานรู้ว่าเมื่อทำงานในที่สูงจะต้องเตรียมอุปกรณ์ป้องกันการพลัดตก รู้ว่าเมื่อมีการเปลี่ยนงานควรมีการเรียนรู้งานนั้นให้ดีกว่าลงมือปฏิบัติ และรู้ว่าการตรวจสอบเครื่องมือก่อนการทำงานสามารถช่วยป้องกันการเกิดอุบัติเหตุได้ และสอดคล้องกับงานวิจัยที่ได้ศึกษามาข้างต้นเมื่อคนงานมีความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานย่อมทำให้ตนเองมีพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานที่ดีด้วย

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากผลการศึกษา พบว่าความรู้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของคนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ ดังนั้นควรมีการให้ความรู้อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เพื่อให้กลุ่มที่ยังมีความรู้ต่ำมีความรู้เพิ่มมากขึ้น

- 2.จากผลการศึกษา พบว่าคนงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ส่วนใหญ่ยังขาดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ประเภทป้องกันหู ควรมีการจัดหาอุปกรณ์ที่มีประสิทธิภาพและราคาถูกให้กับผู้ประกอบการ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัย เช่นปัจจัยด้าน ทักษะ การรับรู้

2. ควรมีการจัดโปรแกรมสุขศึกษาเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำเฟอร์นิเจอร์ไม้

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงสาธารณสุข. กรมอนามัย. สถานการณ์ด้านสุขภาพ และอนามัยสิ่งแวดล้อมในประเทศไทย ภาค 1 สถานการณ์ และแนวโน้มของปัญหาสุขภาพ ในแต่ละกลุ่มอายุ. สืบค้นเมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2559, จาก

<http://advisor.anamai.moph.go.th/main.php?filename=env105>

กาญจนา พุฒานุรักษ์. (2539). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานของคนงานก่อสร้างในจังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาการพยาบาลสาธารณสุข บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

กวิณซ์ตา อภิษนาตล. (2546). พฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานของคนงานโรงงานทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ พื้นที่เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสุขศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กิตติพงษ์ มาพงษ์. (2556). ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการป้องกันฝุ่นละอองของคนงานในรัฐวิสาหกิจชุมชนกลุ่มหัตถกรรมรากไม้ตอไม้บ้านบากชุม ตำบลโนนก่อ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดบุรีรัมย์. ปริญญาดุษฎีบัณฑิต สาขาสาธารณสุขศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

กรมโรงงานอุตสาหกรรม. สถิติอุตสาหกรรมปี 2556. สืบค้นเมื่อ 8 กุมภาพันธ์ 2559, จาก <http://www.diw.go.th/hawk/content.php?mode=spss57>

จารุณิล ไชยพร. (2556). ภาวะสุขภาพตามความเสี่ยงจากการทำงานของแรงงานนอกระบบ เฟอร์นิเจอร์ไม้ อำเภอวังชิ้น จังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพยาบาลวิชาชีพ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เทิดศักดิ์ ศรีสุขพันธ์, สุรดา สดลอย, อัญชลี การดี. (2557). การศึกษาการรับรู้ความปลอดภัยต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานกรณีศึกษา: บริษัท ผลิตภัณฑ์พลาสติก เขตจังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

ชินโอสถ หัสบำเรอ, เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์, ชัยยะ พงษ์พานิช. (2539). ความปลอดภัยจากการทำงาน. ใน กิตติ วัฒนกุล (บรรณาธิการ). เอกสารการสอนชุดวิชาอาชีวอนามัย (หน่วย

ที่ 1- 7). พิมพ์ครั้งที่ 12 . นนทบุรี:สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ธรรมรักษ์ ศรีมารุต. (2555). *พฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานระดับปฏิบัติงานฝ่ายผลิต*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม, บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.

นินนาท อ่อนหวาน. (2548). *ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานของผู้ใช้แรงงานก่อสร้างในบริษัทรับเหมาในจังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิศวกรรมและการบริหารการก่อสร้าง, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

ปรัชญา ไชยอินคำ. (2556). *ปัจจัยต่อการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล*. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิศวกรรมโยธา, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.

พงศกร อินจับ. (2549). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการทำงานของพนักงานบริษัทเอกชนในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการจัดการ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พรรณี ธนาพล. (2542). *พฤติกรรมสุขภาพของผู้ใช้แรงงานในโรงงานเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา ในอำเภอแกลง จังหวัดระยอง*. ศีษศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการส่งเสริมสุขภาพ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พรทิพย์ แก้วจันทร์. (2548). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยจากการฝึกวิชาชีพช่างไม้ของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางคลองเปรม*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสุขศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภัทรทียา กิจจิวิ. (2551). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตอาหารและเครื่องดื่ม เขตอำเภอสามพราณนครปฐม*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลแก่งศรีโคตร. (2559). *รายงานผู้ป่วยนอก 21 กลุ่มโรค* (รง. 504).

รัศลี จอประยูร. (2551). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานบริษัท คาร์ตัน ออปติคัล (สยาม) จำกัด*. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการจัดการทั่วไป, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

สมถวิล เมืองพระ. (2537). การศึกษาพฤติกรรมอนามัยของคณงานในระดับปฏิบัติการการป้องกันอุบัติเหตุเนื่องจากการทำงาน : ศึกษาเฉพาะกรณีอุตสาหกรรมการผลิตมันท์จากโลหะเครื่องจักรและอุปกรณ์ เขตอำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ ศาสตรบัณฑิต สาขาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เอกรินทร์ พงคจิตพา. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยในการทำงาน : กรณีศึกษา บริษัท โรห์มแอนด์ฮาสส์เคมีคอล ประเทศไทย. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.